

Оборила глава, съ тежки стъпки тя крачеше къмъ лѣса.

Сухитѣ листи, постлали пѣтеката, по която вѣрвѣше, леко хрущѣха подѣ краката ѝ. Тѣ като че ѝ разпряха орисията си, и тя слушайки мълвежа имѣ, вглѣбена въ себе, изви съ бавни крачки на горѣ край чукара.

Потулила се срѣдѣ гората, тя застана и въздъхвайки — погледна на задѣ. И като не видѣ никого, тя понече да се отбие по стѣпалата, що водѣха къмъ скалистѣ чукарѣ. Ала гласѣ на познатѣ човѣкъ се обади изѣ гората и тя се спрѣ, вгледана на тамѣ, отѣ гдѣто идѣше гласа: — тамѣ се показаха братѣ ѝ Радивой и Пашанко.

Тѣ се отправиха къмъ нея.

Кучетата щомѣ забѣлѣзаха Ана, спуснаха се и весело заскачаха около нея, но Ана не обърна погледѣ къмъ тѣхѣ. Тя гледаше брата си, който, макарѣ че си даваше изгледѣ на бодѣръ човѣкъ — лицето му бѣ приплѣднѣло и по очитѣ му остро свѣтѣше трескавѣ блѣсъкъ.

Ана позна, че Радивой е измокренѣ и щомѣ се доближи, хвана дрехата му.

— Че ти си мишка вода! — забѣлѣза Ана.

— Дяволски дѣждѣ, — се намѣси Пашанко. Измокри ни до кожа.

— Да идемѣ да се прѣоблѣчешѣ, — грижливо пипаше Ана дрехата на брата си. — Гледай, ти треперешѣ. Треска имашѣ!

— И да се приготви чай или топло вино съ черѣ пиперѣ, — се намѣси Пашанко. Менѣ нищѣ не ми е — ама той! Ужѣ кумита билѣ! Ехе-хе! Млади кумити!

— Хайде, по-скоро, — го хвана сестра му за рѣка.

— Не, азѣ нѣма да се отбивамѣ. Не искамѣ да ме види мама тѣй! Не мога ѝ тѣрпя вайканията.

— Тя нѣма да разбере! — го увѣряваше Ана, знайки упоритостѣта на брата си.

— Не, не! — се дрѣпна Радивой. Азѣ ще се завърна въ града. Тамѣ ще взема всички мѣрки,

— Що думашѣ, братко! — се чудѣше Ана.

— Както искашѣ, — се намѣси Пашанко. Азѣ тѣрпѣвамѣ и до града. Не съмѣ юрганѣ чоджукѣ. Мисли му подирѣ. Горѣ те втреси веднажѣ, ако те повтори до града — киселѣ ще ни излѣзе лова.